Srijeda, 18.11.2015.g.

Neki dan sam bio na sprovodu jednog dragoj osobi. I puno raznih

duhovnih događaja i razmišljanja imao sam u ta dva dana od njezine

smrti do pokopa na groblju.

Ta draga osoba umrla je u snu. Kad su njezini ukućani shvatili što se

događa, njoj više nije bilo spasa. Nije se više probudila.

I rekli su mi neki ljudi, kada sam im ispričao kako je umrla, da je to baš

blažena smrt. Kao, nije se mučila. Tako gledaju oni koji nemaju baš

čvrstu vjeru ili je uopće nemaju. Da je bitno da se čovjek ne muči prije

smrti.

O kako su u krivu …

Kad sam čuo za smrt te drage osobe, i kako je umrla, mene je uhvatila

neka tuga. Znao sam da je ta draga osoba radila dosta grijeha u svojem

životu i da joj vjera baš i nije bila čvrsta. I sad takva smrt. Bez pripreme,

bez ispovjedi i odrješenja grijeha.

A opet, JA SE TOLIKO ČVRSTO UZDAM U BOŽJU LJUBAV I

MILOSRĐE ZA NAS, NJEGOVA GRJEŠNA STVORENJA!

A BOŽJA LJUBAV I MILOSRĐE, ONAKO KAKO SAM JA

DOBIO ZA SPOZNATI U SVOJEM DUHOVNOM ŽIVOTU,

FUNKCIONIRA POTPUNO DRUGAČIJE OD TOGA KAKO

FUNKCIONIRA NAŠE LJUDSKO POIMANJE LJUBAVI I

MILOSRĐA!

MI LJUDI NIKAD NEĆEMO DOBITI ZA SPOZNATI PUNINU

BOŽJE LJUBAVI I MILOSRĐA ZA NAS, NJEGOVA GRJEŠNA

STVORENJA!

JER PO GRIJESIMA KOJE SVI MI UČINIMO U TOKU NAŠEG

OVOZEMALJSKOG ŽIVOTA, NITKO SE OD NAS NE BI

SPASIO.

Zato nitko od nas ne može točno znati i spoznati ni za sebe, a kamoli za

druge ljude oko nas, što će s nama biti po našoj ovozemaljskoj smrti.

VJEČNO SPASENJE ILI VJEČNA PROPAST.

ALI, MOŽEMO MOLITI JEDNI ZA DRUGE I U OVOM SVOJEM

ZEMALJSKOM ŽIVOTU I ONDA KADA NETKO OD NAS PRIJEĐE U

ONAJ DRUGI, DUHOVNI SVIJET.

Tako sam i ja, od trenutka kada sam saznao za smrt te drage osobe,

posvetio svoje molitve za spas njezine duše, za obraćenje, učvršćivanje u

vjeri i unutarnje iscjeljenje njegove obitelji.

Drugi dan je bio odmah i sprovod. I dalje sam bio nekoj tuzi, brinući se

što se dogodilo s dušom te drage osobe po njezinoj ovozemaljskoj smrti,

da možda nije propala. Ali, osjećaj nije bio čisto jasan. Nekako sam

osjećao da bi ipak duša te drage osobe mogla biti spašena.

Njezin način života i smrti su mi "govorile" da će teško patiti u čistilištu,

da je sigurna bila borba za njezinu dušu u trenucima ovozemaljske smrti,

ali da neće vječno propasti.

A tu dragu osobu poznajem godinama. Nismo se baš družili u zadnjih

nekoliko godina. Jedva da smo se vidjeli jedanput ili dva put na godinu.

Ali, kada sam došao na sprovod i stao pred njezinu djecu i supružnika,

dobio sam blagi poticaj da zagrlim njezinog supružnika. I od srca sam mu

potiho rekao da znam da je na ovom svijetu ta draga osoba učinila puno

dobrih djela i da osjećam da će joj Gospodin biti milosrdan i da će sve biti

dobro za nju i gore kod Njega.

Tokom sprovoda sam puno molio za dušu te drage osobe. I njezinu

obitelj. I nekako me "držao" neki osjećaj da će ipak sve biti dobro za nju.

To su pokazivali i neki izvanjski znakovi. Na sprovodu je bilo puno ljudi,

predstavnici raznih institucija gdje je djelovala ta draga osoba. I svećenik

je od srca govorio o njoj, poznavajući je dugi niz godina.

I onda, odjednom, "dođu" mi neke slike u duhu.

Sveto Trojstvo, u svjetlu od kojeg ih nisam mogao posebno

razabrati. I neko komešanje dolje niže od tog svjetla.

I u jednom trenutku ugledam duh te drage osobe. Na nju se

sručio neki demon, neki đavao, sjeo joj na ramena i počeo je

gurati nekud u dubine. Jurio je na njoj kroz neki otvor, kao

tunel. A tunel, taj prolaz, prolazio je kao kroz neku šumu

mrtvog drveća, prepunog oštrog granja. Sve je bilo neke sive

boje. Kroz sve to gurao je taj đavao duh i dušu te drage osobe

sve niže i niže, izgubio sam ih iz vida.

I odjednom, vidim ruku te drage osobe i kako ju drži i iz tih

dubina vuče prema gore neki anđeo. Nije bilo na njezinim

ramenima onog đavla. Kao da je još bio jedno kratko vrijeme

prisutan kod njezinih nogu a onda se izgubio. Nisam spoznao

koji bi to anđeo bio, ali mi je nekako u mislima bio Sveti Mihael

Arkanđeo, koji je na pomoć dušama u tim teškim trenucima, i

kojemu sam se i ja molio da bude na pomoć i toj dragoj duši.

I slike nestade.

Otvorio sam oči. Oblijale su me suze. Milost mi je preplavila srce i dušu. I

odmah mi je bilo jasno zašto sam ipak to cijelo vrijeme bio u nekom

posebnom raspoloženju, U NADI DA ĆE TA DRAGA DUŠA BITI

SPAŠENA.

NJEZIN DUŠA NIJE BILA OSUĐENA NA VJEČNU PROPAST.

A TE SLIKE I DRUGE SPOZNAJE UPRAVO SU MI TO POTVRDILE.

Bila je teška borba za dušu te drage osobe. Radi njezinog grješnog života.

Ali, Gospodin joj se smilovao radi njezinog velikog srca i dobrih djela

koje je učinila toko svojeg zemaljskog života. Što i kako, to zna samo

Gospodin.

Poslije sam ostao na misi i sve prikazao Gospodinu za Njegovu slavu i

hvalu Mu. Cijelo vrijeme mi je bila neka radost u srcu i duši i suze u

očima. Sve mi je to bio znak da je toj dragoj duši Gospodin ipak udijelio

vječno spasenje.

Ali, imat će teško čistilište i njezina obitelj će se morati puno moliti za nju.

I prikazati puno misa. I ja sam odlučio prikazati jednu misu za tu dragu

osobu. Da joj olakša teške muke čistilišta.

Baš sam radostan bio nakon toga sprovoda. Nestalo je one neke tuge i

stalno su mi u mislima i na usnama bile riječi i melodija prekrasne

duhovne pjesme koju sam čuo na sprovodu:

"KAO KOŠUTA

Kao košuta što za vodom žudi

žudim za tobom ja.

Samo ti čežnja si srca moga

tebe slavim ja.

Kao pustinja koja oblak čeka

čekam te, Bože, ja.

Samo ti znaš ispunit' srce moje

tebe tražim ja.

Ref. 3x

Snago moja i zaštito

u tebi duh moj se odmara.

Samo ti čežnja srca si moga,

tebe slavim ja."

Da, duh i duša te drage osobe odmaraju se u njezinom Spasitelju. I žude

za njim. I zato se želi očistiti u mukama čistilišta kako bi bila dostojna

jednoga dana gledati Njegovo lice.

I sad, kad se sve ovo pročita, možda će netko od vas i posumnjati da je

ovo sve i moguće. Da sam ja sve to, manje ili više izmislio.

O ne! Baš mi je smiješak došao na lice. Nisam ništa izmislio.

Sve nas to čeka. Vjerovali mi ili ne u ono što nas čeka iza naše

ovozemaljske smrti, svima će se to dogoditi. Samo nam Gospodin ne da

sve za spoznati jer ne bi mogli "nositi".

Gospodin mi je dao o svemu tome toliko spoznati koliko On zna da ću ja

moći nositi. Ni djelić više.

A pitao sam Ga ponovno danas u molitvi: "Gospodine, što želiš da učinim

s tim što si mi dao za spoznati!? Da svjedočim drugima?" On mi je samo

u misli poslao kratki odgovor: "Da." I onda sam odlučio da ću napisati

ovaj članak.

Jer, najprije nisam mislio sve ovo posvjedočiti. Izgledalo mi je previše

osobno, previše mistično. Da ne bi bilo oholo, da bi to izgledalo kao neko

samoisticanje. Jer, neke mistične doživljaje nisam posvjedočio drugima

osjećajući da je to Gospodin dao meni radi snage da nosim svoj križ u

ovom svojem zemaljskom životu. I takav pomognem drugima da nose

svoje križeve.

Eto, vjerujte.

I borite se sa svojim slabostima i grijesima.

A naš LJUBLJENI GOSPODIN ISKAZAT ĆE NAM SVOJU LJUBAV I

MILOSRĐE KADA JEDNOM DOĐEMO DO NJEGA.

I PRESUDIT ĆE DA NAM JE DUŠA

SPAŠENA.

SVET I PRESVET MOJE TROJEDINI,

LJUBLJENI BOŽE: OČE, SINE I DUŠE SVETI!

I ČAST I SLAVA TEBI PRESVETA DJEVICE, I

CIJELOM DUHOVNOM SVIJETU KOJI VRŠI I

POŠTUJE SVETU BOŽJU VOLJU I

TROJEDINOG, LJUBLJENOG GOSPODINA

BOGA: OCA, SINA I DUHA SVETOGA.